

Sami Leino

Nimettömän kylän asukkaat

Sinulle, joka pidit lupauksesi

Sami Leino

Nimettömän kylän asukkaat

© 2025 Sami Leino

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9779-2

1. Mustilla mailla

Tyhjä yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2031.....	8
Kyläkokous yhdestoista päivä, syyskuussa vuonna 1769.....	18
Valtiäs yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2031.....	31

2. Raidō

Herrani sydän yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2030.....	41
Pappi ja kulkija kahdestoista päivä, syyskuussa vuonna 1769.....	60
Herrani sielu yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2030.....	74

3. Hiljaisilla rannoilla

Tuuli mereltä yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2029.....	83
Musta joki viides päivä, kesäkuussa vuonna 1769.....	95
Maanalainen yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2029.....	108

4. Saari meren yllä

Sanani paperilla tuntemattomana aikana, tuntemattomana vuonna.....	126
--	-----

5. Kylä joen rannalla

Kirkko kukkulan laella neljästoista päivä, syyskuussa vuonna 2028.....	147
Tulen jättiläiset neljästoista päivä, syyskuussa vuonna 1769.....	162
Musta kirja neljästoista päivä, syyskuussa vuonna 2028.....	182

6. Väärä jumala

Kaksi taulua yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2027.....	194
Kyläsaarna toukokuussa, vuonna 1769.....	204
Aikavirrat yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2027.....	218

7. Vuoren juuri

Saunatupa <i>viidestoista päivä, joulukuussa vuonna 2026</i>	226
Sammuva valo <i>viidestoista päivä, syyskuussa vuonna 1769</i>	237
Talven syli <i>viidestoista päivä, joulukuussa vuonna 2026</i>	247

8. Nimetön olen minä

Veriteko <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2019</i>	256
Saattue <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 1769</i>	265
Päätös <i>kahdeskymmenes päivä, syyskuussa vuonna 2019</i>	273
Kaiken alku ja loppu <i>kahdeskymmenes päivä, syyskuussa vuonna 1769</i>	281

9. Historia

Lapsi <i>tuntemattomana päivänä, tuntemattomana vuonna</i>	294
Luokseen kutsuttu <i>tuntemattomana päivänä, alkuvuodesta 1770</i>	299
Valon ulottumattomissa <i>tuntemattomana päivänä, loppuvuodesta 1770</i>	303
Tyhjyyden riipus <i>tuntemattomana päivänä, vuonna 1801</i>	309

10. Valkoisen valon kantaja

Maan varjo <i>viidestoista päivä, joulukuussa vuonna 2031</i>	317
Maailmanpuu <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2032</i>	324
Pappi ja Valtias <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2032</i>	339
Musta ja valkoinen <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2032</i>	348

11. Gravitaatio

Vallan kasvat <i>kahdeskymmenes päivä, syyskuussa vuonna 2032</i>	357
Kaikkivaltias <i>yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2038</i>	363

Ensimmäinen luku

Mustilla mailla

Tyhjä

yhdeksästoista päivä, syyskuussa vuonna 2031

Sadetta oli jatkunut jo niin kauan, että aika ennen sitä oli lähes pyyhkiytynyt hatarasta muististani. Jokainen yritykseni saattaa ajatukseni menneisyyden poluille sai aikaan vain sekavia muistojen kudelmia, joissa mahdollinen todellisuus hämärtyi outoihin haavekuviiin. Pelottavia olivatkin nuo muistojeni hetket, joissa en enää tunnistanut todellisuuden luonnetta, ja jokaista menneisyyttäni oli minun ainiaan epäiltävä, niin öiden pimeydessä kuin päivien harmaudessa. Ja nyt, sateen taas tuttusti rummuttaessa tupani kattoa, yön jo laskeuduttua maailmani ylle, istui huoneessani tummaan kaapuun verhoutunut tuntematon hahmo.

Saattoivat nuo muistojeni tapahtumat olla osaa suuren kauniista tarinasta, joka jatkui läpi aikojen, tai vain sekavan mieleni syöttämiä harhakuvia kadonneilta vuosilta. Saattoivat tekoni olla tekemättömiä, elävä kuollutta, ja kohtaamani ihmiset kohtaamattomia. Kaikki sisälläni oleva vain hajoavan mieleni

kalpeita kuvia autioituvasta sielustani. Vain tämä loppumaton sade oli enää todellista mielelleni ja sateen joukossa oli mustia pisaroita. Tässä oudossa tilassani, aamuyön pimeän kylminä tunteina, hopeisen valon loiste sekä kolahtava ääni olivat havahduttaneet minut levottomasta levostani, herättäneet oudosta unestani, tuvassani, näillä kirotuilla mailla. Silti, uneni valheellisetkin muistot tarjosivat minulle jotain mitä lohduton elämäni ei enää antanut.

Paikassa kovin syrjäisessä tosiaan elin, kaukana kaikesta olevaisuudesta olin, elottomuuden maailmaa asutin ajallani. Olinko tahtoen saapunut tähän paikkaan mistä minua ei löydettäisi, kysyin usein itseltäni. *'Tämä on paikka missä voi ainoastaan löytää'*, kuiskasi minulle hiljainen ääni totisen vastauksensa pimeydessä. *'Täällä sentään voin rauhassa vajota mieleni sekaviin saleihin, eksyneenä ikuisuuden poluille'*, tokaisin vastineeni, väitellen usein itseni kanssa valveillaoloni harhaisina hetkinä. Silti kaiken aikani täällä, eristäytyneisyyden mailla, pelko oli voimistunut sisälläni. Pelko siitä, että jokin etsi tyhjyydessä minua, pyrkien läpäisemään näkymättömät muurit edestäni. *'Ei, ei, vai etsinkö minä jotakin täältä tyhjyydestä?'*, kyselin yöltä. En muistanut, en tiennyt, enkä pian enää piitannut. *'Jättäkää minut rauhaan!'*, vain huusin tyhjälle mielelleni öisessä hiljaisuudessa,

mutta rauhaa ei minulle suotu. *'Mitä edes voi etsiä tyhjästä maasta?'*, utelin seuraavaksi, ja kuiskaavan vastauksen taas kuulin: *'Kaikkea voit etsiä, kaiken voit löytää, mutta mikään ei ole silloin oikeaa, ja kuolema saapuu lunastamaan valetut valat.'*

En edes muistanut miten olin tänne saapunut, tiesin vain syksyn jo koittaneen, sillä jatkuva sade ja aikainen pimeys olivat saapuneet vieraakseni. Olipahan elossani jotain todellista, pohdin usein tyytyväisenä, vaikka kurjat vieraat he olivatkin. Toki Kuolemankin olisin toki toivottanut tervetulleeksi vieraaksi tupaani, saatikka ehtisi näille maille kiireiltään. Todellakin, harhainen oli olotilani, totesin sen nyt itsellenikin myöntäen, ajatuksieni poukkoillessa päättömästi asiasta toiseen. *'Missä asuvatkaan nuo hetket mitkä olen unohtanut?'*, kysyin vielä yöltä, koskaan vastausta saamatta.

Päivien lyhyet harmaat hetket vuorottelivat pimeyden kanssa ikkunani takana. Ja jos tuon päivän kalpean valon aikana uskaltauduinkin ulos asumuksestani, kantautui korviini kaukaiselta mereltä myrskyn kourissa rantakiviin lyövien aaltojen mahtava sointi. Aaltojen äänessä olin kuulevani sanoja; herkkiä ja syviä toiveita yksinäisen ihmisen kaipuusta takaisin maailmaan. Tuulen tuomina nuo kaihoiset lauseet kaikuivat, vaikka mereltä itseltään olisin tahtonut viestinsä kuulla, ja kysyä kuka oli tuo sielu

kaipuussaan. Liian voimaton olin kuitenkin merta etsimään, enkä sitäpaitsi enää uskaltanut jättää tupaa näköpiiristäni. Päivien vähäisessä valossa jouduin lisäksi kohtaamaan sateen mustat pisarat. Maahan ne tahriutuivat likaisina läikkinä, muistuttaen minua menneisyyden verisistä pisaravanoista, jotka johtivat ihmisten koteihin. Toivoinikin, että tuo muisto oli yksi harhoistani. Oli miten oli, pimeydessä en nähnyt sadetta, pimeydessä oli hyvä olla.

Maailma oli todellakin vajonnut musertavaan synkkyyteen sekä hulluuteen ikkunani takana. Sairaudet levisivät ja ahneus tuhosi ihmisten mieliä. Luonnonmullistukset sorruttivat niin rikkaiden kuin köyhien koteja, pahuuden ja saastan levitessä tuulen mukana kohti uusia ulapoita. Aurinko poltti tuskallisesti ihmisten kasvoja ja talvella satoi vain likaista hunta. Tunteitamme maailma oli vakaasti askeltamassa kohti synkkää loppuaan. Taivas kertoi minulle tuota tarinaa maailmaa syövästä pimeydestä, ja uutiset kantautuivat tänne jokaisesta ilmansuunnasta tuulien mukana. Alati minua vaivasi ajatus, että tiesin syyn tälle kaikelle maailman murheelle ja siksi usein kamppailinkin mieleni kanssa, muistaakseni, tietääkseni. Raivon lailla kalvoi tieto tietämätön minua sisältäpäin, päästäkseen ulos vankilastaan, mutta voimakas

oli hulluuden vartija tyrmäni ovella. Koskaan ei tuo tieto mieleeni palautunut ja niin jatkuivat äänettömät huutoni yön tyhjyydelle.

Manasin havahtuvassa mielessäni tuota outoa uniini tunkeutunutta valoa, sekä kuulemaani öistä kolahdusta. Ne olivat toki minut herättäneet, mutta silti pidin silmäni edelleen tiukasti kiinni. Tiesin, että ympärilläni pitäisi olla täysin pimeää eikä mitään hyötyä niiden avaamisesta olisi. Pimeys asuisi ulkona; harmaan sävyt taivaalla tulisivat esiin vasta myöhäisen aamun sarastuksen jäljissä. Sitä paitsi olin nähnyt unta jostain tärkeästä, joka oli nyt pyyhitty pois mieleni kerroksista, tämän seikan vain pahentaessa manaustani. Unessa olin ollut pienen hetken onnellinen, ja olisin halunnut viipyä vielä tuossa tunteessa, joka oli kiertänyt tämän maailman viimeisen perukan löytämisestään lähtien, ainiaan ohittaen tämän kivisen maan, missä mitään elollista ei kasvanut, eikä milloinkaan kasvaisi. Kaikki joskus elävä oli jo mädäntynyt aikakausien saatossa, kadonnut syviin rotkoihin, valuen hiljalleen pimeän maan ytimeen. Vain veitsenteräviä kiviä kasvoi kivisen maan roudasta, unenomaisiin muotoihin taipuen, yleensä muistuttaen pahoja uniani. Korkeiden kivivuorien saartama oli lisäksi maani raja, vuorien mustien seinämien roikkuessa korkealla taivaan yllä. En todellakaan osannut kuvitella kenellekään syytä saapua tänne, kuin halun olla yksin, piilossa,

kadotettuna sieluna tyhjyydessä. Silti minusta tämä hylätty kivinen maailma oli kuitenkin kaunis pimeydessään ja autiudessaan. Kaikessa mitä tämä maa ei ollut, se olikin jotain mitä ei ole missään muualla.

Oli miten oli, onnellinen uneni oli mennyttä, ja olin taas hereillä tässä mustassa maassa. Haparoin käsilläni pimeyttä, silmäni edelleen suljettuna, kunnes tunsin käteni osuvan puolittain palaneeseen kynttilään, samalla kaataen sen lattialle kumahuksen saattelemana. Heikkopäinen muistikuva palautui mieleeni, kuinka olinkaan illalla asettunut lattialle makaamaan levolleni, ympäröiden ensin itseni kuudella kynttilällä. Kynttilät olivatkin ainoat esineet, jotka toivat asumukseeni hieman valoa sekä lämpöä syksyn kylmän kosteuden keskelle. Mutta tiesin myös, että kynttilät olisivat jo sammuneet enkä liioin huolestunut. Öinen tuuli sammutti huokauksillaan aina kaikki kynttilät tässä hatarassa kodiksi kutsumassani tuvassa. Tuuli tunkeutui yön hetkinä pienimmästäkin rakosesta, joita oli valitettavan runsaasti varsinkin ikkunoiden pielissä ja lattialautojen välissä, saaden kylmyytensä olemaan ainias vieraani. Turhaan olin noita rakoja yrittänyt tukkia, sillä tuuli oli minua vahvempi. Tyhjän maan koleudessa ei lämpöä elävälle tarjottu. Pieni mustunut tulisija tuvassa toki oli, mutta piippu oli romahtanut aikakausia sitten ja

tukkinut hormin kauttaaltaan. Ei niin, että täällä olisi ollut mitään poltettavaa, kuin repiä puuta lattiasta tai seinistä. Kaipuu istua taas savuttavan nuotiotulen äärellä valtasi minut, vaikkon muistanut olinko koskaan niin tehnyt eläissäni.

Oliko nyt sittenkin se aika, jolloin kuu täyttyi loistaen veristä valoaan maailmalle. Olinko sen vuoksi asettautunut lattialle odottamaan tuota hetkeä, ympäröiden itseni kynttilöillä. Tätä nyt kyselin itseltäni pimeydessä, pohtien tuota vieraan kuun hetkeä, joka sai epäluonnolliset asiat ja olennot liikkeelle. Tuo rakkaudeton valo, joka ajoi ihmiset niin hulluuteen kuin pimeisiin tekoihin, antaen voimaa ahneudelle sekä vihalle, kera katkeruuden ja epäilyn. Kun nuo kylmät voimat pääsevät valtaansa, viilentyy lämpiminkin koti ja jäätyy syvinkin rakkaus kohdatessaan. Nykyisessä tilassani tuntui oudolta, että olisin tarkkaan muistanut tuon vieraan valon hetken koittavan, päivistä kun ei minulla ollut tietoa lain. Kenties olivat aistini tunteneet kuun nousevan paksun pimeyden pilviverhon takana. *'Erikoista olisi kyllä odottaa kuuta tässä paikassa'*, totesin taas itselleni, nyt sen ääneen lausuen. En muistanut nähneeni täällä koskaan kuun tai tähtien valoa, en kirkasta taivasta, en edes kirkkaampaa kohtaa pilvissä, joka paljastaisi niiden takana olevan vielä valoa. Ei, täällä ei ollut mitään ja kaikki valo puuttui täältä, näiltä tyhjiltä mailta,

jotka olivat vapaita taivaankappaleistakin, jäljelle jättäen vain varittömän päivän harmautta kuin loputtomien öiden pimeyttä.

Vai olinko sittenkin asettautunut lattialle koska toivoin näkeväni onnellista unta, kyselin itseltäni taas, mietteideni poukkoillessa suunnattomasti ja suunnatta ajatuksesta toiseen. Tästä sekavuuden tilasta en ottanut todellakaan edes itse selvää ja eilisestä oli liian pitkä aika, jotta voisin muistaa tuon kaltaisia merkityksettömiä asioita, totesin ajatuksissani. Olin ollut unessani hetken onnellinen, joten kaikkihan oli kohtuullisen hyvin, päättelin. Vaikka heti tuon onnettoman päättelyni jälkeen ymmärsin, että mikään ei ollutkaan kohtuullisenkaan hyvin. Olinhan herännyt tuohon hopeiseen välähdykseen ja vieraaseen kolahdukseen, jotka olin taas unohtanut, niiden molempien syyn ollessa edelleen minulle täysin tuntematon. Miksi ajattelin valon välähdyksen edes olevan hopeinen, ei kai kukaan voi sitä havaita, jos siihen vasta herää, pohdin mietteissäni. Soimasin näin itseäni ajatuksissani, mutta silti tuossa valon lyhyessä hehkussa tuntui kuitenkin olevan jotain tärkeää, jotain, mikä yritti puhua minulle mieleni hulluuteen.

Ehkä välähdyksen oli aiheuttanut kirkkaan salaman lyönti yötaivaalla. Silloin ukkosen terävä jyrähdys selittäisi myös oudon kuulemani kolahduksen, päättelin, lähes itseni vakuuttaen. Pidin

ukkosista, tai ainakin luulin pitäväni. Muistelin jo yötä, jolloin olin katsonut mahtavinta ukkosen tulien tanssia eläissäni. Olin ollut yksin, seisonut vanhan puisen sillan kannella, ja tuntenut olevani ainoa ihminen tämän maailman päällä, ukkosen lyömä taivas ainoana seuralaisenani. Tuon on pakko olla ollut totta, totesin itselleni, muisto oli niin voimakas ja vahva. Lähes jo palasin ajassa katsomaan tuota näytöstä, jossa lukemattomat salamet iskivät edessäni leviävään pimeyteen, valaisten maailman aina hetkeksi valollaan. Salamoinnin tahdin ollessa kiivaimmillaan, taivas löikin pimeyttä valon sijaan, enkä lopulta osannut sanoa kumpaa valoa tämä maailma ansaitsisi.

Oliko tämäkin ollut taas vain näky unissani, harhaa mielessäni, sillä mikään ei todellakaan ollut varmaa tässä hauraassa tilassani. Olinko edes katsonut tuota ukkosta yksin, olinko kuitenkin tuntenut jonkun vierelläni muistoissani. Joinain päivinä olisin voinut tuon vanhaa, tänä yönä en sitä tekisi. Mutta ukkonen täällä, hylätyillä mailla, suorastaan naurettava ajatus. Ei tämä ollut ukkosta, sillä ukkosen herrakin ymmärsi kiertää tämän paikan etäältä, jos nyt edes tiesi sen olemassaolosta. Suljin silmäni toivoen vaipuvani takaisin tuohon onnelliseen uneen, sen kiidättävän minut yli näiden mustien hetkien, aamun uuteen harmauteen. En välittänyt enää kolahduksista enkä oudoista

Ihmisellä on sielu ja sielulla on tarkoitus.

Tervetuloa sielujen valtakuntaan, uskontojen ja lakien hallitsemaan, olevan ja olemattoman maailmaan. Luonnon, symboliikan, mytologian ja muinaisuskontojen keskelle kristinuskon kiirastulessa. Matkalle ihmisen hiljaisimmille rannoille, elämän takaisin maisemiin, niin tulevaisuuden aikavirtoihin kuin menneisyyden pimeyteen.

Kutsun sinut mukaan seuraamaan tarinaa rakkaudesta kuin unohduksesta, ystävydestä ja syvimmistä peloista, valosta sekä pimeydestä. Tarinaan kaikesta siitä, mitä vain sielu voi kokea, kasvaessaan tai kadotessaan.

Toivotan sinut saapumaan sinne, missä voi vain unissaan kulkea, nimettömään kylään vuolaana virtaavan joen rannalle. Sinne missä maisemaa valvoo heinittyneen kukkulan päällä seisova vanha puinen kirkko.